

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **Ing. L. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, odbor sociálních věcí, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2007, č. j. 27338/2007/KUSK, sp. zn. 14650/2007/KUSK/4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2009, č. j. 3 Cad 20/2007 - 34,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2009, č. j. 3 Cad 20/2007 - 34, byla zamítnuta žaloba žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti výše označenému rozhodnutí žalovaného. Žalovaný krajský úřad zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně - Městského úřadu Týnec nad Labem - ze dne 8. 12. 2006, č. j. 2350/06, kterým byla stěžovatelce přiznána mimořádná dávka sociální péče ve smyslu § 8a zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti.

Stěžovatelka v kasační stížnosti rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) vytýká nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a řízení před městským soudem bylo podle jejího názoru stíženo zásadními procesními vadami; kasační námitky podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítá, že si tíživou situaci nezavinila sama a městský soud v rozsudku nereagoval na skutečnost, že stěžovatelce úřad práce ani sociální odbor (*pozn. NSS: tyto správní orgány nijak blíže nespecifikuje*) nezprostředkovaly zaměstnání, ač je to jejich zákonnou povinností. Městský soud se konečně nevypořádal se všemi námitkami stěžovatelky. Stěžovatelka též uvádí široký výčet ustanovení Ústavy České republiky a Listiny základních práv a svobod, jež měl městský soud svým rozhodnutím porušit. Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V kasační stížnosti též stěžovatelka požádala o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti soudem.

Usnesením ze dne 6. 5. 2009, č. j. 3 Cad 20/2007 - 53, městský soud zamítl návrh stěžovatelky na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Toto usnesení stěžovatelka napadla kasační stížností; tu Nejvyšší správní soud zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 7. 10. 2009, č. j. 6 Ads 118/2009 - 74.

Městský soud dne 11. 11. 2009, č. j. 3 Cad 20/2007 - 84, vyzval stěžovatelku, aby ve lhůtě 1 měsíc předložila soudu plnou moc udělenou advokátu pro řízení o kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu ze dne 10. 3. 2009, č. j. 3 Cad 20/2007 - 34. Stěžovatelka reagovala přípisem z 24. 11. 2009, v němž soudu sdělila, že proti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 118/2009 - 74 podala ústavní stížnost a řízení o ní stále probíhá; výzvu soudu považuje stěžovatelka za předčasnou ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť probíhající řízení před Ústavním soudem je podle jejího názoru důvodem k přerušení lhůty k předložení plné moci advokáta. Městský soud spolu s posledně uvedeným přípisem předložil soudní spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud stěžovatelku dne 28. 1. 2010 (č. j. 6 Ads 6/201 - 90) informoval o tom, že mu byla předložena kasační stížnost k rozhodnutí, o složení senátu, jemuž byla věc přidělena k rozhodnutí. Též stěžovatelce sdělil (v reakci na posledně uvedený přípis stěžovatelky z 24. 11. 2009), že podání ústavní stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu nemá vliv na průběh řízení v projednávané věci, a opětovně vyzval stěžovatelku k předložení plné moci udělené advokátu pro řízení o kasační stížnosti a poučil ji o procesních následcích, které vyvolá nepředložení plné moci. Na výzvu Nejvyššího správního soudu stěžovatelka do dnešního dne nikterak nereagovala.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), nicméně nesplňuje jinou podmínku řízení o kasační stížnosti; podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být totiž stěžovatel v tomto řízení zastoupen advokátem. Tato podmínka neplatí pouze v případě, má-li stěžovatel sám, nebo jeho zaměstnanec či člen, který ho zastupuje nebo za něj jedná, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nedostatek podmínky řízení v podobě absence povinného právního zastoupení je nedostatkem odstranitelným. Podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. platí, že v případě, že kasační stížnost nemá všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. O odstranění vad tímto způsobem se postará podle ustanovení § 108 odst. 1 s. ř. s. předseda senátu krajského soudu, proti jehož rozhodnutí kasační stížnost směřuje.

Jak již bylo uvedeno, městský soud, poté co stěžovatelka neuspěla se svou žádostí o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti soudem, vyzval stěžovatelku k předložení plné moci udělené advokátu pro řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka na výzvu reagovala zmíněným přípisem z 24. 11. 2009, v němž namítala předčasnost výzvy soudu s ohledem na probíhající řízení o ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 118/2009 - 74.

Nejvyšší správní soud však nepovažuje probíhající řízení před Ústavním soudem o ústavní stížnosti stěžovatelky proti svému rozsudku, jímž zamítl kasační stížnost stěžovatelky proti usnesení městského soudu, kterým stěžovatelce neustanovil zástupce pro řízení o nyní projednávané kasační stížnosti, za překážku v probíhajícím řízení. Podle § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s. může předseda senátu přerušit řízení mimo jiné, „*jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé*“. V projednávané věci se však o takovou situaci nejedná, neboť otázka, kterou má Ústavní soud posoudit, se týká ústavnosti postupu správních soudů a jejich hodnocení majetkových poměrů stěžovatelky v řízení o ustanovení zástupce pro řízení, nejedná se tedy o výklad (zpravidla hmotného) práva, jež by mělo být použito

při posouzení merita sporu mezi stěžovatelkou a žalovaným. Jinými slovy, otázka, kterou řeší Ústavní soud není rozhodná pro posouzení sporné otázky v nyní projednávané věci (zákonnost určení výše přiznané mimořádné dávky sociální péče). Ostatně pro stěžovatelku není toto nazírání Nejvyššího správního soudu na možnost přerušení řízení z důvodu podané ústavní stížnosti překvapivé; ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Ads 167/2009 uplatňovala stěžovatelka tutéž námitku v totožné procesní situaci také bezúspěšně. Ústavní soud implicitně názor Nejvyššího správního soudu potvrdil, neboť stěžovatelčinu ústavní stížnost proti usnesení zdejšího soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 Ads 167/2009 - 87, odmítl (ověřeno ve spisu NSS sp. zn. 6 Ads 167/2009). Konečně v projednávané věci Nejvyšší správní soud o tomto svém názoru stěžovatelku poučil a opětovně ji vyzval k předložení plné moci advokátu a byla též poučena o procesních následcích nečinnosti (viz informace o probíhajícím řízení ze dne 28. 1. 2010, č. j. 6 Ads 6/2010 - 90).

Stěžovatelka tedy přes výzvy soudů neodstranila vadu své kasační stížnosti (nedostatek právního zastoupení), ač k tomu byla opakovaně vyzývána a poučována o následcích nečinnosti. Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá, než kasační stížnost proti rozsudku městského soudu odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., neboť nebyly splněny podmínky řízení a přes výzvu soudu nebyly odstraněny, takže nelze v řízení pokračovat. Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat důvodností kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu - kasační stížnosti - nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu